

Sygn. akt II CSK 167/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K. R.  
przy uczestnictwie S. [x] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.  
o wpis prawa własności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 26 października 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

W sprawie nie występują podstawy pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że pozwany powołał przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi. W związku z tym zauważyć należy, że ta przesłanka nie odnosi się do spraw, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, lecz do spraw, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka ocena ma być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Uzasadnienie przez skarżącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do wniosku o jej wystąpieniu. Nie uwzględnia i nie odnosi się bowiem do ukształtowanego poglądu, że powództwo przewidziane w art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, do którego sąd wieczystoksięgowy odesłał skarżącą celem uzyskania podstawy wpisu jej prawa własności nieruchomości, istotnie jest jedyną drogą umożliwiającą trwałe i skuteczne, wobec wszystkich, obalenie domniemania ustanowionego w art. 3 tej ustawy, iż prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, a prawo wykreślone nie istnieje. Podważanie tych domniemań jest oczywiście możliwe także w innych postępowaniach, w których rzeczywisty stan prawny nieruchomości ma znaczenie jako przesłanka zgłaszanych żądań (lub obrony przed nimi), a więc i w procesie windykacyjnym,

w którym skarżąca uzyskała wyrok nakazujący pozwanemu wydanie jej nieruchomości, jednak skutki obalenia domniemania ograniczają się tylko do tego postępowania i jego stron, a wyrok nakazujący wydanie gruntu nie uzasadnia zmiany treści wpisów figurujących w księdze. Podstawą skorygowania stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej jest wyrok natomiast wydany w wyniku uwzględnienia powództwa przewidzianego w art. 10 ust. 1 u.k.w.h. co zresztą wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego przytoczonego przez skarżącego w skardze kasacyjnej *in fine*; w żadnym z tych orzeczeń Sąd Najwyższy nie stwierdził, że ustalenia zawarte w uzasadnieniu wyroku mogą być podstawą wpisu prawa w księdze wieczystej.

Mając na uwadze powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).